

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak van de voorzitter van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State op een verzoek om het treffen van een voorlopige voorziening (artikel 8:81 van de Algemene wet bestuursrecht) en, met toepassing van artikel 92 van de Vreemdelingenwet 2000, op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Arnhem, van 26 mei 2011 in zaak nr. 10/30478 in het geding tussen:

de vreemdeling

en

de minister voor Immigratie en Asiel (thans: minister voor Immigratie, Integratie en Asiel; hierna: de minister).

1. Procesverloop

Bij besluit van 3 augustus 2010 heeft de minister van Justitie, voor zover thans van belang, een aanvraag van de vreemdeling om hem een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 26 mei 2011, verzonden op dezelfde dag, heeft de rechtbank het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de vreemdeling bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 23 juni 2011, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Voorts heeft de vreemdeling bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 19 juni 2012, de voorzitter verzocht een voorlopige voorziening te treffen.

De minister heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hogerberoepschrift is aangevoerd en aan artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vw 2000 voldoet, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van de Vw 2000, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Gelet hierop bestaat aanleiding het verzoek om het treffen van een voorlopige voorziening af te wijzen.

2.4. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De voorzitter van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. bevestigt de aangevallen uitspraak;
- II. wijst het verzoek af.

Aldus vastgesteld door mr. C.J. Borman, als voorzitter, in tegenwoordigheid van mr. C.A.M. Lustberg, ambtenaar van staat.

w.g. Borman
voorzitter

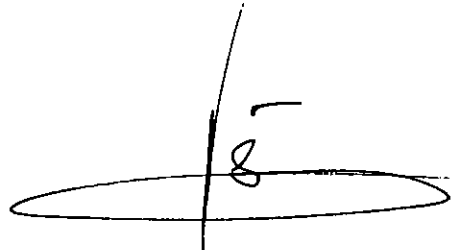
w.g. Lustberg
ambtenaar van staat

Uitgesproken in het openbaar op 19 juni 2012

587.

Verzonden: 19 juni 2012

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line crossing through them.

mr. H.H.C. Visser

uitspraak

RECHTBANK 'S-GRAVENHAGE

Vreemdelingenkamer

Nevenzittingsplaats Arnhem

Registratienummer: AWB 10/30478

Datum uitspraak: 26 mei 2011

Uitspraak

Ingevolge artikel 8:77 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) in samenhang met artikel 71 van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000)

inzake

geboren op
v-nummer
van Somalische nationaliteit,
eiser,
gemachtigde mr. M. Stoetzer-van Esch,

tegen

de Minister van Justitie, thans de Minister voor Immigratie en Asiel,
Immigratie- en Naturalisatiedienst,
verweerder.

Het procesverloop

Bij besluit van 3 augustus 2010 heeft verweerder de aanvraag van eiser van 5 november 2009 tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd afgewezen.

Op 31 augustus 2010 heeft eiser beroep ingesteld tegen dit besluit.

Verweerder heeft de op de zaak betrekking hebbende stukken overgelegd.

De openbare behandeling van het beroep heeft plaatsgevonden ter zitting van 16 december 2010. Eiser is verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen door mr. S.J.M. Leijtens.

De beoordeling

1. Ingevolge artikel 8:1, eerste lid, gelezen in samenhang met artikel 8:69 van de Awb, dient de rechtbank het bestreden besluit - de motivering waarop dit besluit berust daaronder begrepen - te toetsen aan de hand van de tegen dat besluit aangevoerde beroepsgronden.
2. Ter staving van zijn asielaanvraag heeft eiser, zakelijk weergegeven, het volgende naar voren gebracht. Wegens zijn afkomst - hij behoort tot een minderheidsstam - wordt hij gediscrimineerd en geslagen door jongeren uit zijn dorp. Daarenboven hebben mensen van hem benaderd om voor hen te vechten. Uit angst heeft eiser ingestemd. Hij kreeg nog 24 uur om afscheid te nemen van zijn familie. Als hij daarna niet zou terugkeren, zoals hij had beloofd, zou hij worden vermoord door (leden van) In overleg met zijn familie heeft eiser Somalië meteen verlaten.
3. Verweerder heeft de aanvraag afgewezen en heeft daaraan het volgende, kort samengevat, ten grondslag gelegd. Nu eiser zich na binnenkomst niet onverwijd heeft gemeld, hij opzettelijk bescheiden heeft overgelegd die niet op hem betrekking hebben en hij toerekenbaar ongedocumenteerd is, wordt aan hem het bepaalde in artikel 31, tweede lid, aanhef en onder c, e en f, van de Vw 2000 tegengeworpen. Zijn asielaanvraag mist positieve overtuigingskracht, zodat hij niet op grond daarvan in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning op grond van artikel 29, eerste lid, van de Vw 2000. Evenmin maakt de algemene situatie in Zuid- en Centraal-Somalië dat hij op grond daarvan aanspraak kan maken op bescherming.
4. Hiermee kan eiser zich niet verenigen. Op hetgeen hij in dit verband heeft aangevoerd, zal in het navolgende worden ingegaan.
5. De rechtbank overweegt als volgt.
6. Ingevolge artikel 31, eerste lid, van de Vw 2000 wordt een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd afgewezen indien de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat zijn aanvraag is gegrond op omstandigheden die, hetzij op zichzelf, hetzij in verband met andere feiten, een rechtsgrond voor verlening vormen. Ingevolge artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000 wordt bij het onderzoek naar de aanvraag om een verblijfsvergunning asiel mede betrokken de omstandigheid dat de vreemdeling ter staving van zijn aanvraag geen reis- of identiteitspapieren dan wel andere bescheiden kan overleggen die noodzakelijk zijn voor de beoordeling van zijn aanvraag, tenzij de vreemdeling aannemelijk kan maken dat het ontbreken van deze bescheiden niet aan hem is toe te rekenen.
7. Volgens paragraaf C4/3.6.3 van de Vreemdelingencirculaire 2000 (hierna: de Vc 2000) is in beginsel ongeloofwaardig dat een asielzoeker geen enkel (indicatief) bewijs van de reis kan overleggen. Indien hij omtrent de reisroute en het ontbreken van documenten een consistente, gedetailleerde en verifieerbare verklaring aflegt, geeft de asielzoeker blijk van wil tot medewerking aan de vaststelling van de reisroute en kan de conclusie zijn dat het volledig ontbreken van documenten inzake de reisroute niet aan de asielzoeker is toe te rekenen.
8. In het - in het bestreden besluit ingelaste - voornemen heeft verweerder overwogen dat eiser zijn reis niet met documenten heeft onderbouwd. Evenmin is hij in staat gebleken om concreet en verifieerbaar te verklaren over zijn reis. Van eiser mag, aldus verweerder, in alle redelijkheid worden verwacht dat hij informatie kan verschaffen

over zaken als met welke vliegtuigmaatschappijen hij heeft gevlogen en hoe laat hij is vertrokken. Naar aanleiding van eisers stelling in zijn zienswijze dat hij alle informatie heeft verstrekt die hij zich kan herinneren en dat hem in redelijkheid niet kan worden verweten dat hij niet kan verklaren over de gebruikte vliegtuigmaatschappij, heeft verweerder in het bestreden besluit overwogen dat, samengevat, een dergelijke verklaring wel degelijk mag worden verwacht en dat het aan eiser is om de gestelde reisroute te onderbouwen.

9. Hetgeen eiser in beroep naar voren heeft gebracht, betreft een (letterlijke) herhaling van hetgeen hij dienaangaande reeds in zijn zienswijze heeft gesteld en is onvoldoende om tot het oordeel te komen dat verweerder zich niet in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat eiser onvoldoende concreet, gedetailleerd en verifieerbaar over zijn reis heeft verklaard.

10. Uit het voorgaande volgt dat verweerder het bepaalde in artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000 bij de beoordeling van eisers aanvraag heeft kunnen betrekken. Dit betekent dat reeds daarom, daargelaten de vraag of verweerder (ook) het bepaalde in artikel 31, tweede lid, aanhef en onder c en e, van de Vw 2000 heeft kunnen tegenwerpen, op grond van paragraaf C14/2.4 van de Vc 2000 van het asielrelaas een positieve overtuigingskracht moet uitgaan om het geloofwaardig te achten. Voormelde vraag zal de rechtbank dan ook onbeantwoord laten.

11. Aldus ligt de vraag voor of verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat eisers asielrelaas positieve overtuigingskracht mist. Daarbij is niet het eigen oordeel van de rechter over de geloofwaardigheid van het relaas de maatstaf, maar de vraag of grond bestaat voor het oordeel dat verweerder, gelet op de motivering in het voornemen en het bestreden besluit, gezien in het licht van de verslagen van de gehouden gehoren, de aangebrachte correcties en aanvullingen en het gestelde in de zienswijze en in beroep, niet in redelijkheid tot zijn oordeel over de geloofwaardigheid van het relaas kon komen.

12. In het voornemen heeft verweerder overwogen dat eiser wisselend heeft verklaard over de samenstelling van zijn familie en waar hij voor zijn komst naar Nederland woonachtig was. Tegenover de politie heeft hij daarover anders verklaard dan in zijn eerste gehoor. Zijn verklaring voor deze afwijkingen, te weten dat hij zich bij het politieverhoor niet op zijn gemak voelde, acht verweerder niet afdoende. Verder heeft verweerder overwogen dat eisers verklaringen over zijn problemen met Al Shabaab onaannemelijk zijn, nu hij, met uitzondering van de datum waarop hij door Al Shabaab zou zijn lastiggevallen, geen enkele datum weet te noemen. Tot slot heeft verweerder onaannemelijk geacht dat eiser op de door hem gestelde korte termijn een bedrag van \$ 7000 heeft kunnen opbrengen, vooral nu hij stelt dat het bedrag zou zijn gefourneerd door verre tantes.

13. In zijn zienswijze heeft eiser naar voren gebracht dat het proces-verbaal van het politiegehoor geen deel mag uitmaken van de beoordeling. Het onthouden van data behoorde niet tot zijn prioriteiten; het was oorlog en hij had persoonlijke problemen. Zijn moeder heeft het geld voor zijn reis geregeld terwijl hij bezig was met zijn vlucht. Een tante had geld.

14. Verweerder heeft daarop in het bestreden besluit overwogen dat er geen rechtsregel is die met zich brengt dat hetgeen is verklaard in een identiteitsgehoor niet mag worden meegewogen bij de beoordeling van een asielaanvraag. Eiser kan geen afdoende verklaring geven voor de geconstateerde tegenstrijdigheden. Van eiser mag worden verwacht dat hij meer gedetailleerde informatie – waaronder data – kan

verschaffen dan hij heeft gedaan. De uitleg van eiser over de manier waarop het geld bijeen is gebracht, is onvoldoende, aldus verweerder.

15. In de gronden van beroep heeft eiser allereerst aangevoerd dat uit de uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (hierna: de Afdeling) van 8 oktober 2002 (LJN AL4677) kan worden afgeleid dat het proces-verbaal van gehoor van 30 oktober 2009 geen onderdeel mag uitmaken van de beoordeling.

16. Dienaangaande wordt als volgt geoordeeld. Voormeld gehoor op 30 oktober 2009 heeft plaatsgevonden met het oog op (onder meer) de vaststelling van de identiteit van eiser. Het eerste gehoor ziet eveneens op de vaststelling van identiteit en daarnaast nationaliteit en reisroute. Er is geen grond voor het oordeel dat eisers verklaringen ten aanzien van zijn identiteit als afgelegd ten overstaan van de politie niet mogen worden vergeleken met zijn verklaringen dienaangaande in zijn eerste gehoor. Het enkele feit dat eiser geen correcties en aanvullingen heeft kunnen indienen naar aanleiding van het gehoor op 30 oktober 2009 is daarvoor onvoldoende.

17. Als reden voor zijn wisselende verklaringen heeft eiser opgegeven dat hij ten tijde van het gehoor door de politie erg nerveus was. Verder heeft eiser aangevoerd dat de reactie van verweerder op hetgeen eiser in zijn zienswijze heeft aangevoerd over het niet kunnen noemen van data en over de reissom te summier en onvoldoende gemotiveerd is.

18. De rechtbank ziet in hetgeen eiser in beroep heeft aangevoerd, gezien in het licht van het hiervoor onder 10 en 11 uiteengezette toetsingskader, geen aanleiding voor het oordeel dat verweerder zich niet in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat van eisers asielrelaas geen positieve overtuigingskracht uitgaat. In dat verband wordt opgemerkt dat, indien van het asielrelaas positieve overtuigingskracht moet uitgaan, reeds een enkele ongerijmde wending of tegenstrijdigheid op het niveau van de relevante bijzonderheden tot de conclusie kan leiden dat daarvan geen sprake is.

19. Uit het voorgaande volgt dat verweerder terecht heeft overwogen dat eiser op grond van zijn relaas niet in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning op grond van artikel 29, eerste lid, van de Vw 2000.

20. Eiser heeft verder betoogd dat hij bij terugkeer naar ~~naar~~ dan wel – zijn latere verblijfplaats in Somalië – een reëel risico loopt op ernstige schade als bedoeld in Richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de Definitierichtlijn).

21. Ingevolge artikel 15, aanhef en onder c, gelezen in samenhang met artikel 2, aanhef en onder e, en artikel 18, van de Definitierichtlijn, verlenen de lidstaten de subsidiaire beschermingsstatus aan een onderdaan van een derde land of een staatloze ten aanzien van wie zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade die bestaat uit een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

22. In artikel 29, aanhef en onder b, van de Vw 2000 is (onder meer) opgenomen dat een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 wordt verleend aan de vreemdeling die aannemelijk heeft gemaakt dat hij gegronde redenen heeft om aan te nemen dat hij bij uitzetting een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan ernstige

en individuele bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

23. In het voornemen heeft verweerder dienaangaande het volgende, kort samengevat, overwogen. Hoewel op grond van alle beschikbare relevante informatie moet worden gesteld dat in Zuid- en Centraal-Somalië sprake is van een slechte veiligheidssituatie en, daarmee samenhangend, een slechte humanitaire situatie, leiden de beschreven omstandigheden – de aard en intensiteit van het geweld, de vluchtelingenstromen binnen en vanuit Zuid- en Centraal-Somalië en de gevolgen voor de burgerbevolking – zowel op zichzelf als in samenhang bezien niet tot het oordeel dat sprake is van een situatie waarin een burger, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt op ernstige schade.

24. Daarop heeft eiser in zijn zienswijze, onder verwijzing naar diverse uitspraken, gesteld dat verweerder onvoldoende heeft gemotiveerd waarom er in Zuid- en Centraal-Somalië geen sprake is van een uitzonderlijke situatie in voormelde zin.

25. In het bestreden besluit heeft verweerder, in aanvulling op de zienswijze, overwogen dat, kort samengevat, het conflict in Zuid- en Centraal-Somalië weliswaar onvoorspelbaar is, maar dat hieruit nog niet volgt dat in dat gebied sprake is van een uitzonderlijke situatie. Zowel in zijn verweerschrift als ter zitting heeft verweerder zich op het standpunt gesteld dat de stukken waarnaar eiser heeft verwezen, geen aanleiding geven voor een ander standpunt inzake de situatie in [] dan wel [], waar eiser stelt vandaan te komen. Daarbij heeft hij verwezen naar (onder meer) de uitspraak van de Afdeling van 9 september 2010, nr. 200908517/1.

26. [] ligt in de provincie Jubbada Hoose, [] in de provincie Middle Shabelle. In voormelde uitspraak heeft de Afdeling overwogen dat verweerder in het daarin aan de orde zijnde besluit deugdelijk heeft gemotiveerd dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Middle Shabelle ten tijde voor de desbetreffende vreemdeling van belang, niet dermate hoog was dat zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat hij, louter door zijn aanwezigheid aldaar, op dat moment een reëel risico zou lopen op ernstige schade, als bedoeld in artikel 15, eerste lid, aanhef en onder c, van de Definitierichtlijn. Een soortgelijke overweging inzake de provincie Jubbada Hoose staat vermeld in de uitspraak van de Afdeling van 16 december 2010, LJN BO8940.

27. In beroep heeft eiser gewezen op de volgende stukken:

- de UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum seekers from Somalia van 5 mei 2010;
- een oproep van Human Rights Watch van 22 juli 2010 "The Netherlands: Do Not Deport Somalis";
- een "public statement" van Amnesty International van 27 juli 2010 "Netherlands: Government must stop imminent deportation of Somalis";
- een bericht van de UNHCR van 30 juli 2010 "UNHCR concerned about deportations to Mogadishu as fighting continues";
- "Briefing Notes" van de UNHCR van 7 september 2010 "Deadly fortnight in [] drives more Somalis to displacement";
- uitspraken van de Afdeling van 26 januari 2010 (200901427/1/V2) en 9 september 2010 (201005094/1/V2);
- uitspraken van deze rechtbank, nevensittingsplaatsen Arnhem (23 april 2010, Awb 10/5495) en Haarlem (27 april 2010, Awb 10/13458).

28. Nu uit de door eiser ingeroepen stukken niet is af te leiden dat de situatie in en ten tijde van het bestreden besluit en thans wezenlijk afwijkt van de situatie in de periode die in de hiervoor onder 25 vermelde uitspraken aan de orde was, heeft verweerder in het bestreden besluit deugdelijk gemotiveerd dat zich in , niet een uitzonderlijke situatie als bedoeld in artikel 15, aanhef en onder c, van de Definitierichtlijn voordoet.

29. Tot slot heeft eiser ter zitting betoogd dat hij zal worden uitgezet via Aangezien aldaar sprake is van een uitzonderlijke situatie in voormelde zin, levert een dergelijke uitzetting een schending op van artikel 3 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM).

30. Verweerder heeft zich in zijn verweerschrift als ook ter zitting op het standpunt gesteld dat de wijze waarop een mogelijke uitzetting gaat plaatsvinden, en dus de vraag of uitzetting indien nodig via kan plaatsvinden, los van de bestreden beschikking moet worden gezien.

31. Aldus ziet de rechtbank zich voor de vraag gesteld of de omstandigheid dat verweerder voornemens is om uitzetting van uitgeprocedeerde Somaliërs via het vliegveld van te laten verlopen, bij de beoordeling van het besluit op de asielaanvraag dient te worden betrokken.

32. De rechtbank overweegt, onder verwijzing naar haar uitspraak van 29 maart 2011, LJN BQ0900, als volgt. Uit de jurisprudentie van de Afdeling, zie onder meer de uitspraken van 29 mei 2001 (JV 2001, 166) en 2 maart 2005 (JV 2005, 160), volgt dat de beslissing tot uitzetting geen zelfstandig deelbesluit is binnen de meermvattende beschikking, dat de bevoegdheid tot uitzetting een rechtsgevolg van rechtswege is van de afwijzing van een verzoek om toelating en dat die bevoegdheid niet discretionair van aard is. Het ontstaan door de afwijzing van de bevoegdheid tot uitzetting dient bij het geven van die beschikking te worden betrokken. Deze rechtsgronden mogen evenwel niet worden beoordeeld los van de strekking van de in artikel 29, eerste lid, van de Vw 2000 opgesomde gronden, zie de uitspraak van 29 januari 2004 (JV 2004, 134). Daarbij geldt ook dat feitelijke belemmeringen, waaronder bijvoorbeeld interim measures van het EHRM, die niet afdoen aan het voornemen van verweerder om, zodra ze zijn opgeheven, tot uitzetting over te gaan, niet maken dat een besluit inzake de toelating van de betreffende vreemdeling in het licht van artikel 45 van de Vw 2000 onrechtmatig is, zie onder meer de uitspraak van de Afdeling van 25 mei 2004 (JV 2004, 277). Ten slotte is van belang dat de wijze waarop een mogelijke uitzetting geëffectueerd zou kunnen worden geen deel uitmaakt van het besluit inzake de toelating van de vreemdeling en verweerder dus niet gehouden is deze bij dat besluit te betrekken, zie de uitspraken van de Afdeling van 1 oktober 2003 (JV 2003, 529) en 29 maart 2005 (zaaknummer 200408819/1).

33. Uit deze jurisprudentie leidt de rechtbank af dat het meermvattende karakter van de beschikking maakt dat daarbij wel moet worden betrokken of verweerder indien nodig bevoegd is om eiser uit te zetten, maar niet op welke wijze een mogelijke uitzetting geëffectueerd zou kunnen worden.

34. Nu eiser heeft gesteld afkomstig te zijn uit (dan wel) kan hij geacht worden naar (een van) deze plaats(en) te worden uitgezet. De veiligheidssituatie rondom (het vliegveld van) heeft aldus geen betrekking op de plaats waarheen eiser kan worden uitgezet, en dus de bevoegdheid om hem daarheen uit te zetten, maar heeft betrekking op de wijze waarop een eventuele uitzetting geëffectueerd kan worden. In dat verband merkt de rechtbank op dat verweerder niet de verplichting op zich heeft

Registratienummer: AWB 10/30478

7

genomen om eiser via het vliegveld van _____ uit te zetten. Het bestreden besluit bevat immers geen beslissing over de wijze waarop uitzetting indien nodig zal worden geëffectueerd, vergelijk de bovengenoemde uitspraak van de Afdeling van 1 oktober 2003 (JV 2003, 529). Evenmin zijn in het beleid bepalingen opgenomen over de wijze waarop de uitzetting van eiser geëffectueerd moet worden, of is in het beleid bepaald dat de wijze van uitzetting reeds ten tijde het nemen van het besluit moet worden onderzocht, vergelijk de uitspraken van de Afdeling van 14 mei 2003 (JV 2003, 291) en 9 juni 2004 (NAV 2005, 95). Ten slotte merkt de rechtbank op dat niet is gebleken dat een eventuele belemmering om via _____ uit te zetten zou afdoen aan het voornemen van verweerder om, zodra deze belemmering is opgeheven of een andere wijze van uitzetting is gevonden, tot uitzetting naar _____ (dan wel _____) over te gaan.

35. Uit het voorgaande volgt dat het beroep ongegrond is. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

De beslissing

De rechtbank verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. E. Horsthuis, rechter, in tegenwoordigheid van drs. G. Sassen, griffier.

De griffier

De rechter

Uitgesproken in het openbaar op 26 mei 2011.

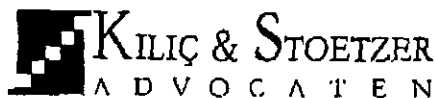
Rechtsmiddel:

Tegen deze uitspraak kunnen partijen binnen vier weken na de verzending van een afschrift hoger beroep instellen bij de Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage. Het beroepschrift dient een of meer grieven tegen de uitspraak te bevatten. Artikel 6:6 van de Awb is niet van toepassing. Een afschrift van de uitspraak dient overgelegd te worden. Meer informatie treft u aan op de website van de Raad van State (www.raadvanstate.nl).

VERZONDEN OP

26 MEI 2011

Voor fotokopie conform
De griffier van de
Rechtbank te 's-Gravenhage
Nevenzittingsplaats Arnhem

Mr. A. Kilić - Sahin
Mr. R.M. Tjong Kim Sang
Mr. M. Stoetzer - van Esch

Laauwikstraat 6-8
6663 CJ Lent

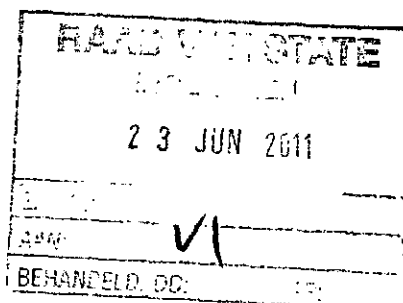
Telefoon
024 . 360 55 66
Fax
024 . 360 14 99

E-mail
info@kiliicstoetzer.nl
Internet
www.kiliicstoetzer.nl

Raad van State
Hoger Beroep Vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC 'S-GRAVENHAGE

Uitsluitend per fax: 070 - 365 13 80

Lent, 23 juni 2011
Inzake :
Ons kenmerk : 20110612
Uw kenmerk : -

HB

Geachte heer/mevrouw,

Appellant is , geboren op van Somalische nationaliteit, thans verblijvende te en voor deze zaak woonplaats kiezende ten kantore van mr. M. Stoetzer-van Esch van Kilić & Stoetzer advocaten, kantoorhoudende aan de Laauwikstraat 6-8, 6663 CJ Lent, die tot het indienen van het hoger beroepschrift bepaaldelijk gevolmachtigd is met recht van substitutie.

Het hoger beroepschrift richt zich tegen de uitspraak van de rechtbank Arnhem van 26 mei 2011 waarin deze het beroep van appellant ongegrond verklaart. Een afschrift van de aangevallen uitspraak wordt hierbij overgelegd (productie 1).

De grieven van het hoger beroep worden hieronder nader uiteen gezet. Appellant is van mening dat er in onderhavige procedure 'vragen spelen die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven', zoals in het parlement is overwogen bij de instelling van onderhavige 'beperkte vorm van hoger beroep' (TK nr. 3, p. 10-11, nr. 14, p. 27, EK nr. 5d, p. 27-28). Het onderhavige hoger beroepschrift leent zich volgens appellant daarom niet voor verkorte afdoening ex artikel 91 VW2000.

Een afschrift van deze grieven van het hoger beroepschrift zijn in kopie tevens aan verweerder toegezonden.

De grieven tegen de aangevallen uitspraak zullen hierna worden besproken. Daarbij zal voor de duidelijkheid de volgorde van de overwegingen in de uitspraak worden aangehouden bij het bespreken van de grieven.

De rechtbank overwoog:

16. "(...) Er is geen grond voor het oordeel dat eisers verklaringen ten aanzien van zijn identiteit als afgelegd ten overstaan van de politie niet mogen worden vergeleken met zijn verklaringen dienaangaande in zijn eerste gehoor."

Grief 1:

Door verweerder wordt overwogen dat appellant tijdens het verhoor door de politie Utrecht d.d. 30 oktober 2009 tegenstrijdig heeft verklaard met het eerste gehoor door de IND d.d. 5 november 2009, over de samenstelling van zijn familie en de plaats waar hij voor zijn komst naar Nederland woonachtig was.

Appellant heeft naar voren gebracht dat het proces-verbaal geen onderdeel mag uitmaken van de beoordeling. Appellant heeft immers geen correcties en aanvullingen kunnen maken hierop. Bovendien heeft een dergelijk verhoor in een strafrechtelijk traject niet hetzelfde doel als een eerste gehoor tijdens de asielprocedure.

Appellant heeft in dit verband gewezen op de jurisprudentie van de Afdeling inzake tegenstrijdigheden tussen het eerste en het nader gehoor waaruit deze rechtsregel indirect kan worden afgeleid. Vgl. o.a. ABRS d.d. 8/10/2002 (200204720/1)

Door de rechtbank is aan deze argumenten ten onrechte voorbij gegaan.

De rechtbank overwoog:

32. "De rechtbank overweegt, onder verwijzing naar haar uitspraak van 29 maart 2011, LJN BQ0900, als volgt. Uit de jurisprudentie van de afdeling, zie onder meer de uitspraken van 29 mei 2001 (JV 2001,166) en 2 maart 2005 (JV 2005, 160), volgt dat de beslissing tot uitzetting geen zelfstandig deelbesluit is binnen de meeromvattende beschikking, dat de bevoegdheid tot uitzetting een rechtsgevolg van rechtswege is van de afwijzing van een verzoek om toelating en dat die bevoegdheid niet discretionair van aard is. Het ontstaan door de afwijzing van de bevoegdheid tot uitzetting dien bij het geven van die beschikking te worden betrokken. Deze rechtsgronden mogen evenwel niet worden beoordeeld los van de strekking van de in artikel 29 eerste lid van de Vw 2000 opgesomde gronden, zie de uitspraak van 29 januari 2004 (JV 2004, 134) (...)"

Grief 2:

Appellant is van oordeel dat de meeromvattende beschikking die verweerder heeft genomen ook de vraag omvat of appellant kan worden uitgezet via , Somalië.

Uit de uitspraak van de Afdeling van 2 april 2002 (JV 2002/169), komt naar voren dat de rechter de afwijzing van de asielaanvraag dient te toetsen in het licht van het mede daaraan verbonden rechtsgevolg dat de vreemdeling ingevolge artikel 45, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000 Nederland uit eigen beweging dient te verlaten binnen de in artikel 62 gestelde termijn, bij gebreke waarvan de vreemdeling kan worden uitgezet.

Nu in het bestreden besluit is gezien of terugkeer naar Somalië met het oog op artikel 3 van het EVRM en artikel 15, aanhef en onder c, van de Definitierichtlijn verantwoord is te achten en nu de uitzetting naar of via mogelijk in strijd is met voornoemde artikelen en daarom verband kan houden met de toelatingsgrond als genoemd in artikel 29, eerste lid,

aanhef en onder b, van de Vw 2000, staat de vraag waarnaar wordt uitgezet thans wel ter beoordeling. Vergelijk tevens de Afdelingsuitspraken van 24 juli 2002 (LJN: AH9548) en 9 juni 2004 (200308511/1).

De uitspraak van de rechtbank is bovendien niet in overeenstemming met jurisprudentie van overige zittingplaatsen. Appellant wijst op de volgende uitspraken.

Rechtbank Assen d.d. 25 februari 2011, Awb 11/4478 (produktie 2) De rechtbank overwoog dat de vraag in hoeverre de rechter de afwijzing van een aanvraag van een verblijfsvergunning asiel dient te toetsen in het licht van het mede daaraan ingevolge artikel 45, eerste lid onder b Vw verbonden rechtsgevolg dat verzoeker Nederland uit eigen beweging dient te verlaten binnen de in artikel 62 Vw gestelde termijn, bij gebreke waarvan hij kan worden uitgezet via , alwaar volgens verweerder sprake is van een situatie als bedoeld in artikel 15c DRi, wordt aan de orde gesteld bij een zitting van de meervoudige kamer van deze rechtbank.

Rechtbank Zutphen d.d. 4 april 2011, Awb 11/6432 en 11/6433 (produktie 3) De rechtbank overwoog dat gelet op de ten aanzien van voorhanden zijnde informatie, op voorhand niet valt uit te sluiten dat uitzetting naar of via in strijd is met art. 15c Dri en art. 3 EVRM en aldus verband houdt met art. 29 lid 1 Vw. Bovendien ziet de rechtbank, evenals Rb Den Bosch in de uitspraak van 18 februari 2011 (Awb 10/9922), zich in het oordeel dat de vraag of eiser naar Somalië kan worden uitgezet thans wel ter beoordeling staat, juist gesteund door de door verweerder aangehaalde Afdelingsuitspraak van 24 juli 2002 (LJN: AH9548)

Rechtbank Den Bosch d.d. 27 april 2011, Awb 10/4937 (produktie 4) Inzake eisers beroep dat hij uitsluitend via een '15c-situatie', te weten het vliegveld van , kan worden uitgezet, overweegt de rb dat er, in tegenstelling tot verweerders standpunt, wel plaats is voor de beoordeling van de uitzetting (ABRvS 9 juni 2004, 200308511/1). De rb stelt vast dat verweerder zich op het standpunt stelt dat uitzettingen geschieden via de luchthaven gelegen aan de rand van en dat verweerder blijkens paragraaf C24/7.2.2 Vc aanneemt dat in sprake is van een situatie als bedoeld in art. 15c DRi. De rb oordeelt dat de door verweerder gegeven motivering, gezien het voorgaande, niet aannemelijk maakt dat uitzetting via de luchthaven kan plaatsvinden zonder schending van art. 15c DRi, met name omdat niet duidelijk is geworden hoe de verbindingsweg van het vliegveld loopt zodat onvoldoende is gebleken dat vreemdelingen het vliegveld op een veilige manier kunnen verlaten en verder over land naar andere gebieden kunnen reizen. Ook is niet duidelijk gemaakt of er vanaf deze luchthaven binnenlandse vluchten plaatsvinden naar plaatsen elders in Centraal- en Zuid-Somalië.

De meervoudige kamer van de rechtbank Assen heeft zich in een uitspraak van 24 mei 2011, Awb 11/2059 eveneens over deze materie uitgelaten. In die zaak stond een Somaliër uit de provincie Shabelle Hoose centraal, die in zijn opvolgende asielaanvraag als nova aandroeg dat uitzetting een 3 EVRM schending zou betekenen, aangezien hij via (een 15c Dri gebied) zal worden uitgezet.

De rechtbank overweegt dat uit de uitspraak van de Afdeling van 29 mei 2001 (200101994/1) volgt dat art. 45 Vw een verplichting schept tot uitzetten, waarvan de minister alleen geen gebruik kan maken bij een tijdelijke verhindering om de vreemdeling uit te zetten. Eveneens haalde rechtbank Assen de Afdelingsuitspraak van 24 juli 2002 (200202765/1) aan en stelde

dat daar uit afgeleid kan worden dat op het moment dat de wijze van uitzetting een schending van art. 3 EVRM vormt of kan vormen –wat een mogelijke grond voor verlening van een verblijfsvergunning oplevert– de rechter het rechtsgevolg ‘dat de minister bevoegd is de vreemdeling uit te zetten’, dient mee te wegen bij zijn beoordeling. Aangezien verweerder dit niet heeft gedaan en de aanvraag heeft afgewezen omdat het een herhaalde aanvraag zou zijn, verklaart de rechtbank het beroep gegrond. (productie 5)

Conclusie

Gezien het voorgaande is de aangevallen uitspraak volgens appellant in strijd met, althans geeft een verkeerde toepassing aan diverse verdragsbepalingen waaronder die van het Vluchtelingenverdrag, het Internationaal Verdrag inzake Burgerlijke en Politieke Rechten en de artikelen 3 van respectievelijk het Europese Verdrag voor de Rechten van de Mens en het Anti-Folterverdrag. Daarnaast wordt in dit verband ook gewezen op ongeschreven internationaalrechtelijke bepalingen en beginselen. Tevens meent appellant dat de aangevallen uitspraak in strijd is met, althans een verkeerde toepassing geeft aan diverse geschreven en ongeschreven nationale wettelijke bepalingen, waaronder de Vreemdelingenwet 2000 en de Algemene Wet Bestuursrecht.

Op grond van hetgeen hierboven uiteen is gezet verzoekt appellant uw college derhalve:

- a. de aangevallen uitspraak van de rechtbank te vernietigen;
- b. zelf in de zaak te voorzien en te bepalen dat aan appellant een verblijfsvergunning asiel bepaalde tijd op grond van artikel 29 lid 1, sub a, of b Vw 2000 wordt verleend;
- c. althans de rechtbank in die zin opnieuw een uitspraak te laten doen;

met veroordeling van verweerder in de (proces)kosten.

Hoogachtend,

mw. mr. M. Stoetzer - van Esch